

Publicerad 2012-02-09 17:14 av Pirjo

till Kurt

En het sommardag

mötte jag dig

hemma hos er

i tvåsamhet

Din fru och du

ni två inslingrade

i den tjocka inneluften

Hon var en fånge av sin andning

Du led med henne

höll stämningen uppe

för länge sen

Dina ögon var blåaste blå

din kärlek hon kunde nå

Sen flög hon till Gävle

och du blev ensam...

Sorgen tryckte på ögonlockar

blå ögon blev gravens grå.. men..

Hjärtat ditt är så stor och stark

ej brister det så lätt som bark

Du stannar kvar bland oss andra

ger oss glädje, humor vandra

Du är dig själv, uppskattad och glad

Får Du din dag

Blå ögon rara.. inte så bara..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pirjo med Poeter.se id #39132 innehar upphovsrätten